

SRDCE ZIMY

PŘÍCHOD

Okolo jezera po pozemcích ze směru, kde se nachází zlatý stan. Navlečený je tak, že i panáček z reklamy Michelin by to radši zabalil. Na sobě má naducanou bundu z většiny žlutou, ale úplně vrchní část hrudi a ramen je černá, mimo to bunda taky hlásá malý nápis bokem na hrudi the south face. Na nohou má tmavší hnědé tepláky nacpané ve vyšších kožených botách a na hlavě mu sedí slaměný klobouk, který ale proti případnému větru chrání volný kožený proužek pod jeho bradou, co snad slamák zachytí za jeho krk, když bude třeba. Obě ruce má obsypané kolem zápěstí všemožnými náramky různých barev a materiálů. Kolem krku má mimo to ještě omotanou hnědou šálu. Vybavený? Vybavený. Do šály je zavřené, že nejde vidět od nosu dolů. Přijde po kusu ledové plochy až k pevnosti, kde si přebere medailon a ten nacpe do kapsy bundy, kterou na zip zapne. No a nezbývá nic jiného než vstoupit dovnitř vstříc zkoušce.

1 VOLBA CESTY A CESTA

**Projde do pevnosti a zaujatě si ledové stěny, jež ho obklopují prohlíží. Ne zrovna obezřetně, ale spíš se zájmem. Předstoupí před vidlicové rozcestí, kde konečně zastaví a rychle obhlédne všechny tři cesty. Těžko říct kolik přemýšlení téhle volbě vyložené dává, ale na každé z nich se alespoň na pár minut pohledem zastaví.* //Tu prostřední určitě ne... Tam by mi umrzla prdel. Ta první... Možná? Nejlip vypadá ta třetí, alespoň trochu jako něco, co by šlo dobře projít. Má nějakou strukturu. Tam by některý ty... Důzny šly přeletět. To asi radši spíš tu. První vypadá, že to bude všechno moc ostrý... Tomu bych se raději vyhnul.// *Nad něčím, snad jen ve vlastní mysli, přikývne a ještě věnuje zbylým chodbám krátký pohled. Při tom pohledu na dvě první cesty se jemně zachvěje, možná zimou možná tím, co pro něj představují. Něco ještě tiše zamumlá než si šálu přitáhne ještě kapánek blíž a vydá se k cestě číslo tři. To se zdá jako celkem rychlá volba, tak snad volí správně a nevymstí se mu to.* (TEMNÁ STEZKA PLNÁ ZRÁDNÝCH PASTÍ) [Z rozsahu 1-5 padlo číslo 1.]*

**Vkročí do prostoru temné chodby a své kroky tentokrát volí opatrně. Našlapuje zlehka a rozvážně.* //Nešlápnout vedle nebo na něco, co mi tu nohu ufikne.// *Nesleduje však pouze zem, ale i stěny a strop. V jeden moment se mu pod nohama prohne ona podlaha a on okamžitě zastaví pohyb. Nejistě se rozhlédne po okolních plošinách a nakonec podrážku boty zvedne a položí ji vedle, kde zkusmo zatlačí proti ledu než na nohu přenesení váhu úplně a prolybajíc se kus podlahy obejde.* //Tohle nejde. Reaguje to na váhu? Možná kdybych nevážil tolik... A dá se tu po těch plošinách i celkem lézt... Hm.// *Zhluboka se nadechne nosem a přidřepne na zem. S tím se tam místo něj nachází už něco jiného než tmavě kudrnatý mladík. Je to huňatý malý tvor s dlouhým ocáskem a blánami mezi předními a zadními končetinami. Párkrát trhne ocasem a skákavým během se začne přesouvat dál touto stezkou. Když se před ním ocitne díra, vyskočí k nějaké vyvýšenější plošině a ten kousek prostě přepachtí, ať už se jedná o falešnou propast nebo tu pravou. Většinou volí cestu rovnější, ale na překonání pastí se vrhá právě plachtěním. Těžko říct jestli skutečně některé části reagují na váhu, pokud ano, má to o to jednodušší, jelikož teď ho lze schovat do dlaně jak droboučký je. Možná mu to takhle trvá o kus déle a možná také ne, přeci jen jako velký by si musel dávat ten pozor zase na jiné věci. Každopádně se do ledu zarývá drápky tak, aby mu to klouzalo co nejméně a i s nějakými těmi zaškobrtnutími, vyhnutí se pastí o fousky a pořádnou makačkou na jeho malé nožičky se dostává ke konci cesty.* [Uživatel použil Registrovaný zvěromág. A je to tady! Než stačí kdokoliv mrknout, kouzelník se ladně přemění ve svou zvířecí podobu. Proměna proběhne s naprostou samozřejmostí a lehkostí, jako by to byl pro něj denní chléb. Teď může nenápadně zmizet z dohledu, propížit se kamkoli, kam by se jako člověk nedostal, nebo elegantně vyklouznout z nepřijemné situace. A když se zase promění zpět? Jen si upraví hábit a s úsměvem pokračuje dál, jako by se nic nestalo.]*

2 SÍLA VŮLE

**Když doběhne z prostoru chodby do šálu za ní, už zjevně není potřeba jeho veverčí podoba, tak se za zvednutí z podřepu zase promění v človíčka zabaleného v hodně vrstvách oblečení.* Fuha... *Zamumlá do šály a napůl se otočí zpátky ke zdolané chodbě za sebou.* Tohle nebylo lehký... *Dodá k tomu a pak už se plně otočí k plamenu, který k němu promlouvá o všech těch zklamáních a prohrách, které mají údajně nastat. Nakřčí obočí až ho div nespojí dohromady v jedno.* //Další... Strachy?// *Jak padne pohledem na plamen, vykulí oči. To taky bude možná protože ten plamen sestává z velké hromady očí, které se na něj poulí z jednotlivých poskakujících plamenných jazyků - zavírají se a mizí v tmě a zase se otevírají jinde. Nepokračuje k ohni, ale neodvrací pohled ani když se kolem očí pohybují nebezpečně ostré krystalky či střepiny.* Zklamu? Nedokážu? *Zopakuje po plamenu. I když má kolem spodní části obličje stále omotanou šálu tak jde poznat jak k sobě pevně stiskne rty - možná to prozradí jeho oči, možná pohyb obočí.* //Prošel jsem tu chodbu. Prošel jsem i celý ten první úkol. Prošel jsem i terénní zkouškou. Proč bych neměl zvládnout tohle.// Co tě nezabije, to tě posílí. *Řekne přes šálu k ohni.* //Ty oči... Co když to fakt nedám. Viděl jsem Mayu jaké měla podlitiny... Odkud je asi měla? Z té cesty? Z něčeho dál?// Poulej na mě ty oči jak chceš, to už jsem viděl. *Dodá krátce jakousi vsuvku, možná na získání odvahy a možná na zadupání tohoto strachu.* Ať je tam dál cokoliv... Tak i když selžu tak to zkusím znovu a znovu. Nikdo neumí všechno. Ale všechno se dá naučit... A selhání není konec, je to začátek. *Dokončí a šálu si trochu odtáhne z obličje, takže i ten plamen může zachytit, že i přes jeho slova a vzezření se pousmívá.* //Nepokračuj v něco horšího...//*

3 SÍLA TĚLA

Se ztlumením světla plamene k němu o kousek popojde a nakonec stane pohledem na průchodu, jakoby mu chvilku trvalo si ho všimnout. Obejde plameny a zamíří dál do další z místních komnat. Už se na něj ani nedívá, možná zvládá na ty oči hledět pouze nějakou dobu. No... Každopádně před ním je už něco dalšího, tak proč hledět zpět. Projde před ledovou sochu, tak se rozhlédne nejdříve po ledových krystalcích pokrývajících zem. Zkusmo jich zkusí několik zlomit kopnutím, když jde pomalým krokem blíž - ale ne moc blízko. Jeho pohledu se nevyhnou ani zbraně, těm však věnuje pokroucení hlavou a hnědý pohled ukořtí na sochu.* //Tady je boj. Tak... Už vím odkud to měla. Nechci s tou věcí bojovat... Musí být všechno o násilí a boji? To nikdy není jediná cesta.// *Zastaví se a z vnitřní kapsy bundy vyndá bohatě pomalovanou a zdobenou hůlku károvým vzorem, u toho tu bundu krátce trochu rozepne a jde tak vidět, že pod ní má krémově světlou mikinu, hned však zase zmizí jak si dozapne bundu až k nosu. Pozvedne hůlku v místě, kde stojí. Dlouze se nadechne, zavře oči a po krátkém momentu je znovu otevře a provede pohyb jakoby špičkou hůlky ze země rozmáchlým gestem něco táhl, jako vlnu, která se má převalit přes sochu.* Raizes Vivas. **[Uživatel seslal kouzlo Raizes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřítele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]*

Není to úplně nejpevnější vězení, do kterého nepřítele chytit, ale pro otevírací krok, kdy má očividně za plán zabránit v útoku právě té soše, to vystačí. Sleduje jak se kořeny proderou ledem a začnou z jednoho boku - jak je navigoval hůlkou - chytat, objímat a znehybňovat pohyb protivníka. Když dokončí svůj pohyb hůlkou tak ruku s ní spustí a pohledem zamíří k zemi a ledovým krystalům tam. Popojde jakoby v kruhu kousek kolem golema do míst, kde je podlaha hladší a znovu se zaměří na sochu. Tomu se říká boj? Chytat sochu kořeny? A vlastně nic jiného nedělat? Dokud to funguje... Pozvedne hůlku a pohyb z předtím vlastně zopakuje, jen zrcadlově s tím, že mu předchází samozřejmě spirálovitý pohyb k zemi. Tentokrát to vypadá na plán zachytit ledovou kreaturu i z druhé strany. Plymule u toho dýchá a jde znát, že se snaží být i přes tuto situaci v absolutním klidu.* Raizes Vivas. **[Uživatel seslal kouzlo Raizes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřítele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]*

Ač se to zdá trochu jako monotónní postup, taky to vypadá na postup funkční. Postupně zamotává ledového nepřítele do kořenů i z druhého boku a upevňuje jeho připoutání na místě bez možnosti odvety. I když mu koutky úst mírně zacukají jakoby se chtěl nad tím výsledkem spokojeně usmát, zvládne se rychle vrátit k soustředěnému výrazu.* //Dobře... To funguje. Možná, že když ho úplně znehybním... Tak se to bude brát jako poražení. Mělo by se to tak brát. Je to konec konců pak tak, že já můžu kdykoliv zaútočit a on ne.// *Jeho pohyb hůlkou, který následuje po spirále mířené k zemi před golemem z ledu pak jakoby zvedá neviditelnou - snad jen zatím - masu kolem jeho nohou vzhůru přes tělo. Předtím šly kořeny zleva a zprava. Ted' už ho chce spoutat zespodu. Ústy klidně vydechne než k tomu i promluví.* Raizes Vivas. *Zopakuje do třetice stejné kouzlo.* **[Uživatel seslal kouzlo Raizes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřítele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]*

Upevňuje svůj kořenový úchop na soše, která v tenhle moment už bude mít asi opravdu hodně těžké dostávat se z téhle pečlivě sestavené pasti v níž se nachází. Ať už je z toho nadšený jakkoliv, nenechává to dle všeho proniknout do jeho soustředění. Naopak se tam posadí na zem do tureckého sedu a než dělá cokoliv dalšího tak se dlouze nadechne a po pár sekundách vydechne. Drží se toho klidu zuby nehty, jak se zdá.* //Tak... Ted' už by snad další měly stačit k tomu, aby se nemohl pohnout už vůbec... Soustřed' se, dýchej a drž ten klid.// *Ze svého posazení na ledové zemi, kde ho musí ten zadek jistě dost zebat, namíří nejdříve hůlkou k zemi, kde jemně naznačí spirálu a pak opětovně provede pohyb kterým jakoby zabíral sochy nohy, ale tentokrát pokračuje ještě výš a pokud možno, tak další kořeny táhne po jeho trupu až k ramenou a pomalým jakoby těžkým pohybem zatlačí hůlkou dolů. Poselství je jasné, kořeny mají táhnout dolů k zemi to všechno, co drží.* Raizes Vivas. **[Uživatel seslal kouzlo Raizes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřítele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]*

4 SÍLA SRDCE

**Zatlačí tedy těmi kořeny sochu k ledové podlaze, snad již skutečně neschopnou jakéhokoliv útoku, obrany či pohybu. V moment kdy z ní v té chvíli opadá v drobných úlomcích její zbroj se může z kořenů samozřejmě snáze dostat, ale tohohle boje se to zdá být konec. Sleduje jak odchází do dalšího průchodu a on pak s dlouhým výdechem vstane zpátky na nohy a hůlku schová zpět do vnitřní kapsy bundy.* //Není jen jedna cesta. Nikdy.// *A vyrazí za sochou do toho jednoho a stejného průchodu, co se tam zjevil. Jen co se dostává do další z komnat tak hned jeho pohled poutá onen krystal, jež tam pulzuje. Vykročí jeho směrem a zastaví až úplně před ním.* Obět'... *Párkrát zamrká a u toho mrkání stočí pohled bokem.* //Co bych měl obětovat? Nemůžu dát nic, co prostě nechci mít, tohle není dopadkáč, ale zkouška.// *Zamyšleně oddělí rty od sebe a hledí k ledové zemi někde vedle.* //Co nechci dát... Toho je hodně. Ale všechno je to... Takové, že to je důležité jen pro mě. Pochopí ta zkouška o obyčejné věci, že má takový význam?// *Jak má i trochu skloněnou hlavu tím směrem jak kouká, pohled odtrhne od země a přesune ho na krystal aniž by hlavou pohl zpět.* //Mohl bych se vzdát zvěromagie. Pro tu jsem těžce makal abych jí zvládl. Byla by to velká obět'... Ale stojí mi za to abych o ní přišel kvůli nějakému turnaji? Možná proto by to byla ta pravá obět'. Nebo...// *Zvedne pravou ruku a položí jí na kupoli svého slaměného klobouku, kde ho prsty stiskne a směrem dopředu sundá z hlavy. Pohled teď zakotví kdesi v jeho vnitřku. Rty stiskne pevně k sobě.* //Co je pro mě největší obět'... Jak tohle vysvětlím?// *Konečně se zaměří znovu na ten krystal a váhavě k němu natáhne ruku se slamákem.* *Tohle je něco, co jsem dostal od člověka, co pro mě hodně znamená. Je to rodinný přítel a neviděl jsem ho už... Hodně dlouho. To on mě přivedl k tomu, co dělám a čím chci být. Říkal, že tenhle slamák s ním procestoval všechny ty místa na světě. A já nikde nebyl... Až teď. Je to jako... Když někdo dá nedopsanou knihu. Chtěl ať za rostlinami a objevy dál pokračuju právě s ním. Nemyslím si, že čekal, že ho budu nosit. Ale pro mě je to symbol toho, že jednou přidám další místa, kde tenhle klobouk byl. A že taky něco objevím.* *Odmlčí se a prohlédne slamák.* *Nosím ho od té doby prakticky furt. Pokud ho tady obětuju, už nebudou další místa, kde bude a o kterých pak Jeremymu řeknu až se u nás zase jednou staví. Takže... Bych řekl, že tahle obět' je... Sen? Odhodlání? Vůle? Nepřímou... *Dopoví a s několika nepatrnými přikývnutími konečně pohne rukou zase blíž ke krystalu na který ten slamák posadí jakoby se jednalo o hlavu. A jednoznačně nevypadá, že to dělá rád.* //Jeremy tady učil a docházel do školy. Kdysi. Možná to nějak uzavře kruh. Že ten slamák použiju jako obět' na místě, kde on studoval.//*

ODCHOD

Trochu roztřeseně vydechne a pak o krok ustoupí od ledového srdce. Ještě věnuje svému klobouku jeden pohled a téměř to vypadá, že si to snad rozmyslí a ještě si ho vezme zpátky a snad vybere nějakou jinou obět'. Nakonec to však nedělá a tak nějak od pohledu s těžkým srdcem se otočí k novému oblouku, který ho tentokrát naviguje ven z pevnosti. Konec? Vypadá to tak.* //Měl jsem obětovat tu zvěromagii...// *Rty ještě maličko víc stiskne k sobě a vykročí ven z pevnosti na led černého jezera. Ještě jednou se krátce ohlédne a pak pokračuje směrem ke břehu, kde ještě u vchodu vrátí medailon, ale dost zamlkle a zasmušile pokračuje pak po břehu pryč. Ve směru odkud sem konec konců i přišel.